

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година IV.

Октомврий, 1928.

Кн. 1.

С. Чилингировъ

Подарениятъ слонъ

Приказка.

Голѣма бѣше милостѣта, съ която султанѣтъ удостои жителитѣ на гр. Ферѣ. Той имѣ прати въ дарѣ единѣ хубавѣ, едѣръ и снаженѣ слонѣ. Отѣ начало ни деца, ни възрастни можеха да му се нарадватѣ. По цѣли часове стояха тѣ предѣ набѣрзо приготвената му клетка и се любуваха на него. Особено много ги забавляваше слонѣтъ съ хобота си, — единѣ такѣвъ: дълѣгъ и месестѣ, отѣ дветѣ дупки на който излизаха цѣли струи въздухѣ; съ тѣхѣ той можеше да свали чакѣ фесовѣтъ на любопитнитѣ. Но когато забележеше, че нѣкой нарочно си натисне феса до ушитѣ, дотогава само леко сложенѣ върху темето, той посѣгаше изненадано съ хобота си, грабваше го и го поднасяше къмѣ голѣмата си уста.

— Вай, ярабимѣ, грабна ми феса! . . .

А слонѣтъ, сякашѣ, разбира. Той присвие мѣничкитѣ си очи, засмѣе се и подхвърли плячката надѣ главитѣ на събранитѣ или пѣкъ я сложи леко върху голата, подкововидно острижената глава на притежателя ѣ.

Смѣхѣ и веселие до Бога. И всички благославяха падишаха за неговото благоволение къмѣ тѣхѣ. Тѣ до единѣ разбраха, колко златно, колко милостиво е сърцето му, поискало да посѣе тѣхния труденѣ, всѣкидневенѣ пѣтъ съ цѣвтѣта на радостѣта.

Нека Аллахѣтъ да го закриля! . . .

С. Чилингировъ.